

gennem Statens Planteavlsudvalg, dels gennem de jyske Landboforeninger, giver virkelig ikke stor Anledning for Rigsdagen til at bevilge disse Penge.

Jeg skal ikke opholde mig længere ved disse Ændringsforslag, da vi nu ned sætter en Kommission, og da det jo er alles Ønske at opretholde det bedst mulige Forhold mellem de omtalte Institutioner. Men jeg maa ligesom Ordføreren fastholde min Opfattelse af de stillede Ændringsforslag og altsaa anbefale, at man stemmer imod Bevillingerne under Nr. 143 og Nr. 144. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa Kommissionens Sammensætning — det er efter min Mening bedst at forhandle derom siden —, men skal slutte med at sige, hvad jeg udtalte før, at denne Kommission synes jeg, man maa kunne enes om skal være en saglig og faglig Kommission og ikke i særlig Grad en politisk Kommission.

Pinholt: Forinden Forhandlingerne om Landbrugsministeriets Budget gaar til Ende, vil jeg gerne i Egenskab af Formand for Statens Planteavlsudvalg gøre nogle Bemærkninger, da dette Udvalg er nævnt flere Gange, fordi det har haft Lejlighed til at besvare nogle Spørgsmaal, som er blevet tilstillet det fra Landbrugsministeriet. Jeg skal først nævne Spørgsmaalet om Tilskud til Smaaplantninger og Hegnsplantninger. Da Statens Planteavlsudvalg fik tilstillet Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde tiltræde Hedeselskabets Anmodning om at faa Bevillingen paa 44 000 Kr. forhøjet med 56 000 Kr., sendte man Spørgsmaalet videre, som det allerede er nævnt af Ordføreren, baade til de jyske Landboforeninger, som lod det gaa videre til sit Udvalg, og til den Mand, der vel nok her i Landet er den kyndigste paa dette Omraade, Forsøgsleder Esbjerg ved Blangsted. De Svar, der indløb, gik begge to ud paa, at man maatte gaa til en Ændring af de nuværende Forhold med Hensyn til Smaaplantninger. Det tror jeg heller ikke, man kan se bort fra. Det er ganske givet, at de Regler og den Fremgangsmaade, man nu bruger, maa ændres. Det kan med nogen Ret siges, at Vægten for meget er lagt paa at give Tilskud til det Antal Planter, der bliver plantet, meget mere end paa, om der bliver saa og saa mange Kilometer levende Hegn efter Plantningen, og Hovedvægten maa dog lægges paa, om der bliver et levende Hegn. Nu er det ingenlunde saa, at Hedeselskabets eller Planteforeningernes Virksomhed

i den Henseende har været ringe; tværtimod, den har været meget stor, men jeg tror, at Fremtiden navnlig ogsaa vil kræve, at man i den Henseende er mere opmærksom, end man hidtil har været. Nu ved Folk, hvordan man skal plante; i Fremtiden maa man sørge for, at det, der bliver plantet, virkelig ogsaa kommer til Fremvækst og Nytte, og der er — det kan aldeles ikke omtvistes — i den Henseende gjort for lidt. Der er gaaet for meget til Spilde, og der er prædikeret for lidt Vækelse for at faa noget godt ud af det.

Det er det Spørgsmaal, man fra begge Sider, navnlig fra de jyske Landboforeningers Side, ønsker overvejet i et Udvalg. Naar man saa mener, at man ikke for Øjeblikket behøver at give dette store Beløb paa 100 000 Kr., er det, fordi det er sikkert, at der kun er faa Planter i Landet for Tiden, og de er meget dyre. Jeg staar her med en Opgivelse fra forskellige Sider, ogsaa fra Hedeselskabets Planteskole. De staar fra de dobbelte til de tredobbelte Priser sammenlignet med dem, der gjaldt i 1914, og naar der saaledes er faa Planter, og de er meget dyre, kan man ikke sige, at der særlig er Anledning til netop i dette ene Aar at give saa høj en Bevilling. Man kan sikkert meget godt vente og undersøge Spørgsmaalet. Det er dette, der har været Anledningen til, at Statens Planteavlsudvalg har tilraadet Ministeriet ikke at forhøje Beløbet. Endelig vil jeg gerne sige overfor det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen), at naar han udtalte sig om, hvilken landøkonomisk Nytte disse Hegn kunde gøre: der kunde da vokse Runkelroer og Græs, og Udbyttet vilde blive større, er dette rigtigt. Ingen har bedre fastslaaet dette end Forsøgsleder Esbjerg. Han er den eneste, der praktisk og videnskabelig har haft Lejlighed til at fastslaa, hvorledes Udbyttet er. I den Henseende er han en Autoritet, man ikke kan komme om ved, og det vil blive nødvendigt netop at støtte sig til de Undersøgelser og Erfaringer, der er gjorte ad den Vej.

Med Hensyn til Mosevæsenet skulde man jo se at trække en Grænse mellem den Virksomhed, som Statens Grundforbedringsvæsen, der blev oprettet i Fjor, og den, Hedeselskabet udøver, og det tror jeg, man kan gøre uden forfærdelig store Vanskeligheder. Jeg haaber, det maa kunne lade sig gøre i Kommissionen, hvis man ikke kan enes om det paa anden Maade. Disse to Virksomheder kan sik-